

efter Omstændighederne anset det for rigtigt at fremsætte et Lovforslag derom i Betragtning af, at en Bane fra Rødkærsbro til Silkeborg er optagen i Loven af 8de Maj 1894, og den Bane, der her er Tale om, dog i alt Fald vil medføre et meget væsentlig mindre Udlæg for Statskassen end den oprindelig vedtagne Bane. Jeg har derfor ment at kunne fremsætte Forslag derom og skal anbefale dette Forslag, som jo er vedtaget af Folketinget, ogsaa til dette Tings Vedtagelse.

Juul-Rysensteen: Det forholder sig selvfølgelig ganske rigtigt, som den højtærede Minister sagde, at det her omhandlede Jernbaneanlæg kun er et enkelt Led af den oprindelig vedtagne Bane, men jeg har altid en vis Frygt for at give den lille Finger væk, da man løber Fare for at komme af med alle fem Fingre. Jeg er nemlig ikke ganske sikker paa, at den højtærede Minister har Ret i, at man i Længden vil være tilfreds med denne Bane. Der er jo en saadan Jernbane-feber oppe rundt omkring, at jeg nu næsten kan sande afdøde Fischers Ord — som jeg lo af i sin Tid —, at Jyden bliver ikke tilfreds, før han faar en Bane til sin Stuedør og en Bane fra sin Stuedør til sin Studestald. Derfor er jeg ikke ganske sikker paa, at den højtærede Minister har Ret i, at man i Tidens Løb, hvis man nu skrider til dette Foretagende, vil blive fri for et Raab om, at nu maa man gaa videre alligevel, idet der jo har været vedtaget et gammelt Forslag om, at man kunde komme fra Onsild til Rødkærsbro og fra Rødkærsbro over Kellerup til Silkeborg. — Jeg skal imidlertid ikke paa dette Tidspunkt absolut modsætte mig dette Forslag, og jeg gør det saa meget mindre, som den højtærede Minister selv har indbragt det, men jeg ønsker dog Sagen noget nærmere undersøgt, inden Tinget her skrider til en endelig Afgørelse af den. Thi jeg ønsker at vide, om der kan tænkes at blive en saadan Trafik mellem Kellerup og Rødkærsbro, at den skulde foranledige mig til at stemme for en saa stor Udgift, som det dog er, da Statskassen skal bidrage det halve til Banen. Det forekommer mig, efter hvad jeg erindrer fra min Virksomhed i Fjor, at denne Trafik ikke kan blive større, end at en almindelig Sporvej absolut maatte kunne fyldestgøre Ønskerne i saa Henseende, og ved at gaa den Vej var man jo ganske fritagen for Forhaabningerne om at faa Linien ført til Silkeborg. Ja, det forekommer mig endogsaa, at efter

hele den Udvikling, som Automobilkørselen har taget — jeg har her paa Kjøbenhavns Gader set ganske kolossale Læs, Læs, som to eller fire Heste ikke kunde have trukket, blive førte med Automobil omkring i Gaderne — kunde der med Tiden tænkes en saadan Udvikling deraf, at de Veje, som man nu har derovre, kunde bære Automobile, der vare tilstrækkelige til at føre den paagældende Trafik.

Jeg vil altsaa ikke modsætte mig Lovforslaget, men jeg kunde ønske at faa Lejlighed til at undersøge det nærmere, og jeg skal i saa Henseende senere komme tilbage til Sagen.

Lunn: Jeg kan naturligvis ikke afkræfte, hvad den ærede Landstingsmand fremsatte; snarere maatte jeg med mit lidt ufuldstændige Kendskab til Egnens Forhold mene, at en Del af hans Indvendinger vare absolut rigtige. Alligevel finder jeg at maatte tilraade Landstinget at vedtage Lovforslaget ud fra den principielle Betragtning, at vi ikke kunne nægte at give vort Samtykke til at foretage en saadan Afkapning af en af de Jernbaner, som bleve vedtagne ved Lov af 8de Maj 1894. Vi have selv skabt et Præcedens derfor ved Varde—Nebel—Nymindegab Banen. Da det viste sig, at det var umuligt at fremskaffe Midler til Anlæg af den nordligste Del af denne Jernbane fra Nørre Nebel til Nymindegab, har Rigsdagen givet Samtykke til, at denne Jernbane, der altsaa var vedtagen paa Lov af 8de Maj 1894, blev ændret til en forkortet Stump, Jernbanen fra Varde til Nørre Nebel. Det forekommer mig, at her er Tilfældet det samme. Skulde noget kunne omstøde denne Betragtning, maatte det være det, som blev fremsat af den ærede Minister, at der kunde være Tvivl om, at de paagældende Sogneraad og Amtsråd vilde give det nødvendige Tilskud. For saa vidt dette maatte vise sig at være Tilfældet, maa jeg antage, at Loven bortfalder. Jeg vilde allerede mene, at det maaske er tvivlsomt, om det har været korrekt af den højtærede Minister at forelægge Lovforslaget uden at have sikret sig dette Grundlag for Loven. Men, som sagt, principielt mener jeg, at Landstinget bør staa paa det Standpunkt ikke at forbyde, at en af de 29 Baner, der bleve vedtagne den 8de Maj 1894, forkortes, naar det viser sig, at den hele Jernbanelinie ikke kan gennemføres, idet Spørgsmaalet om, hvorvidt den hele eller kun en Del deraf skal gennemføres, synes mig at være et Spørgsmaal, som beror paa, om Befolk-